

Almanach

2012-2013

Deníček

Středa 15. ledna. Milý deníčku, dnes jsem potkala nádherného kluka. Jmenuje se Dany. Přistěhoval se minulý týden se svým otcem do naší vesnice. Je střední postavy, má zelenomodré oči, hnědé vlasy a vypracované tělo. Kluk mých snů. Je o pár měsíců starší než „Já“, ale to nevadí, právě naopak. Už první den, co byl ve škole, mezi námi proběhlo několik očních kontaktů. Ráda bych se s ním spřátelila.

Čtvrtek 16. ledna. Další den plný překvapení. Jen co vyjdu po snídani z domu, tak ho znovu spatřím. Má na sobě tmavší černé kalhoty, hnědou mikinu s kapucí a v ruce hokejku. Doběhla jsem za ním a s červenými tvářemi jsem ho pozdravila. Příjemně odvětil tím svým hlubším hlasem a začal se vyptávat. Najednou se mě opatrně zeptal, jestli bych s ním nešla zítra večer do kina, že má koupené lístky na film Temné nebe. Film začíná v 18.30. Nešlo odmítnout. Moc se těším.

Pátek 17. ledna. Den D. Začínají přípravy. Koupel, vyčistit zuby, nalakovat nehty, namalovat se, učesat, make-up a spoustu dalších věcí. Musím si pospíšet. Za hodinu a půl tu má být. A sakra, zazvonil zvonek. Čeká na mě před bránou. Vystrčím hlavu z okna a řeknu, že už jdu. Jo. To je dobrý nápad. A je to. Poslední detaily a jdu. „Ahoj,“ povídám. Dany odpoví: „Ahoj, sluší ti to.“ Začervenám se. Cesta do kina utekla rychle. Koupí mi lístek, nekoupí mi lístek?

Koupil, už jsem se lekla. Jdeme dovnitř. Je tma, už to začíná. Chytnu ho za ruku, nevěděla jsem, že je to horror. Doprovodil mě až domů. Kdo ví, jak to bude s námi dál.

Vojtěch Říha, 9. C

Bez přátel stojí život za nic

Tak si říkám, má někdo pravé přátele? Hodně jich je falešných a neupřímných. Zajímají se o peníze, moc a společenské postavení víc než o opravdové přátelství. Opravdoví přátelé jsou za nás schopni "dát ruku do ohně". Přátelé mnohdy nepotřebují na vyjádření svých pocitů slova. Stačí jim pohled jeden na druhého a okamžitě ví, co mají na mysli. Neříkám, že se vždy shodnou, ale v podstatných věcech si rozumí.

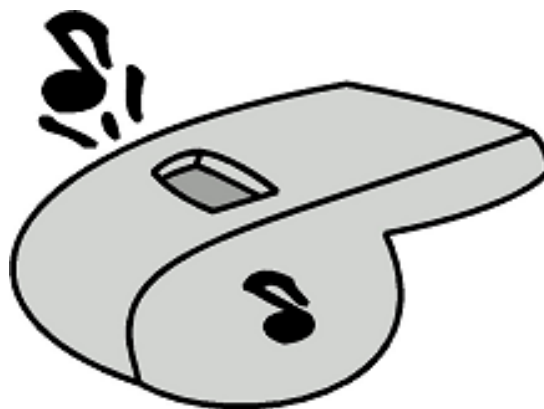
Pár takových přátel mám. Nejsou to jenom přátelé, беру je jako svoji druhou rodinu. Vážím si jich, respektuju je a můžu jim věřit. Nepřetvařují se, mají svůj vlastní styl a jsou sami sebou. Vždy se mi snaží pomoci, ať se jedná o školu, rodinu nebo kluky. Stojí za mnou v dobrém i zlém. Díky nim se těším do školy a na tréninky. Díky nim mám dobrou náladu. Díky nim mám skvělé zážitky. Nehrají si na něco, co nejsou. Je s nimi nehorázná legrace. Můžu jim říct cokoliv a vím, že se to nikdo jiný nedozví. Bez nich si život nedokážu představit. Kdybych je nikdy nepotkala, nevím, kde bych teď byla. Jak se chovala a jak ten život žila. Komu bych se svěřila? S kým bych trávila svůj volný čas? Bez nich by v mém srdci byla velká trhлина, která by šla špatně slepit. Říká se, že "v nouzi poznáš přítele". A je to pravda. Sebemilejší kamarádi nám nejsou nic platní, když přijde krize a nemají čas, nebo se k nám dokonce otočí zády. Když krize přejde, chtějí být zase kamarádi? Tohle prostě nepochopím. Už bych nemohla být s nimi dobrá kamarádka. Víم totiž, že by to zklamání přišlo znovu. Přátelé, o kterých jsem psala, znám už roky a doufám, že se to přátelství nedá zničit.

Bez přátel si život nedokážu představit. Byl by o moc chudší a těžší. Přátelé jsou moc důležité osoby v mém životě a věřím, že ještě dlouho budou. Nechci, aby nás něco rozdělilo.

Andrea Hořínková, 8. B

Fotbalové utkání

Na zápas mezi těmito rivaly se pomalu začínají uzavírat sázky, ale nikdo zatím neví, kdo by mohl v takto vyrovnaném zápase vyhrát. Je to zápas prvního a druhého celku tabulky, které rozdělují pouhé dva body.

Hráči a rozhodčí už vstupují na trávník a začíná fanouškovská euforie. Tribuny začínají skandovat. Nejvěrnější fandové zpívají své chorály a rozjždějí mexickou vlnu.

A je to tu! Rozhodčí zahajuje zápas a oba kádry nehrají na nic jiného než na vítězství. Nechtějí si dát nic zadarmo, a proto do toho jdou tvrdě a rázně. První poločas skončil nerozhodně, ale není to nic, co bychom od těchto dvou vyrovnaných soupeřů nečekali. Poločasová přestávka umožňuje fanouškům, aby si došli na toaletu, popřípadě pro nějaké občerstvení. Ale nejen fanoušci mají své výhody. Trenéři vymýšlí nové taktiky a strategie, jak zdolat soupeřovu branku. Došlo i na střídání hráčů do ofenzivy, aby se zlepšila útočnost.

Rozhodčí píská a zahajuje tak druhou půli. Hráči jsou ještě odhodlanější než předtím. Je to opravdu napínavý boj. Zápas je už pomalu u konce, a když už si fanoušci myslí, že se týmy rozejdou smírně, tak v předposlední minutě hostující záložník střílí gól. Fanoušci hostů jásají.

Zápas končí a tým, který byl druhý, se rázem posunuje na první příčku v tabulce. Jen jestli jim ten náskok vydrží do konce sezony.

Daniel Stanislav, 9. A

Ilustrace: Kryštof Šindlar, 8. A

Paní encyklopedie

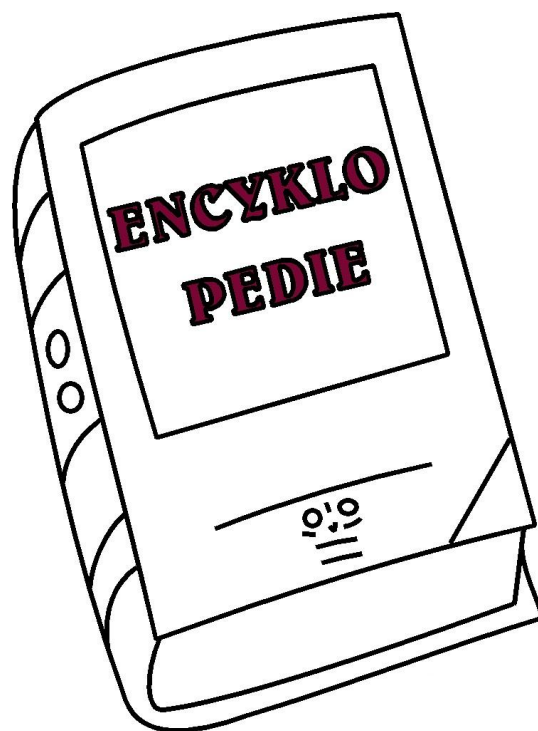
Dobrý den, milá dítě, dnes bych vám chtěla vyprávět zajímavý příběh. Bude to příběh o mně z doby, když jsem byla ještě malá.

Ve svém životě jsem jako prvního uviděla hezkého pána, který mě vzal do rukou a začal do mě psát různá moudra. Nejdříve mě to lechtalo, to si ani nedovedete představit jak. Po pár jeho větách jsem si ale rychle zvykla. Přicházel každý den v podvečer a já se na něho vždy moc těšila. Stávala jsem se každým dnem moudřejší a moudřejší. Vždy se nade mnou tak mile usmíval.

Jednou se za našimi dveřmi ozvaly kroky a někdo zaklepal. „Ahoj, kamaráde,“ řekl můj stvořitel a pozval návštěvu dál. Najednou jsem se ocitla ve špinavých rukách neznámého cizince. Dlouho mnou listoval, což mi vůbec nebylo příjemné. „Vypadá dobře, Jindro, rozhodně v psaní pokračuj,“ řekl cizinec. Byla jsem šťastná, že se svým stvořitelem můžu nadále zůstat.

Jednoho dne mě ale dopsal. Jeli jsme spolu na neznámé místo. Poté jsem prošla rukama mnoha lidí. Teď se dívám na rušnou ulici skrz výlohu jednoho knihkupectví. Často vzpomínám na svého stvořitele.

Třeba mě, milá dítě, najdete pod stromečkem. Kdo ví?

Daniel Tomeš, 9. C

Ilustrace: Bára Jaklová, 8. A

Vánoční stromek

Vyrostl jsem v malém lesíku ohraničeném plotem, kterému lesníci, kteří mě zasadili, říkají školka. Byla tam se mnou spousta dalších výrostků. Vedle sebe jsem měl své dva bratry, a tak jsem si měl s kým povídat. Ve školce jsme nezažili moc legrace až na ty vzácné chvíle, kdy k nám zavítaly houby. Baculatí hříbci a oranžoví klouzci, co nikdy nezkazili zábavu. Marnivé můchomůrky, fialové holubinky a vzácně také zahořklí satani.

Možná po roce či po dvou se na nás přišli podívat lesníci. V jednom z nich poznávám toho, co mě zasadil. Chvíli se mezi námi probírali, až nakonec vybrali deset stromků včetně mě a mého bráchy. Poslední bratříček se za námi smutně kouká, když nás odnášejí a nakládají do jakéhosi auta. V té chvíli mi bylo jasné, že už ho asi nikdy nespatřím. Pak kdosi přibouchne dveře a rozhostí se tma.

Nevím, jak dlouho už jedeme, když v tom auto zastaví a já opět spatřím světlo. Jsme v nějaké rozlehlé hale, začínám mít obavy. Starší stromky nás straší, že nás nařezou na piliny. Najednou mě uchopí něčí ruce a já vidím podivný stroj. Muž, co mě drží, mě pomalu vloží do jeho širší části kmenem napřed. Vůbec nevím, co se děje, ale nelíbí se mi to. Když vyjedu z druhého konce stroje, zjišťuji, že jsem zamotán v síti a že mě zpět nakládají do auta. Jelikož jsem z toho všeho vyčerpaný, zavřu oči a usnu. Poté, co oči opět otevřu, shledávám, že jsem venku a že si mě zadumaně prohlíží nějaký pán. Už nemám strach, jen jsem trochu nervózní, co se mnou teď bude.

Pán mě nakládá do auta a odváží si mě do svého bytu. Zde mě postaví do stojanu a vyzdobí řetězy a ozdůbkami. Na můj vrchol pak umístí vánoční hvězdu. Strach ze mě rázem spadl. Dojde mi totiž, že jsem vánoční stromek a už se nemůžu dočkat, až pode mě dají vánoční dárky.

Pejsek a kočička

Potkal pejsek kočičku u domku Dvou růží. „Kam se ženeš, kočičko?“ „Na nákup, mají mléko za dvacku.“ „Ale to počká!“ „Ne, nepočká!“ odsekne kočička. „Prosím, prosím, pojd' si se mnou hrát.“ Ale kočička už není na obzoru.

Uplyne pár dní a kočička jde kolem parku. Je smutná, protože si nemá s kým hrát. Liška si hraje se zajícem, vlk zase s králíkem a na ni nikdo nezbyl. V tom jde kolem pejsek. Kočička se za ním rozeběhne. „Pejsku, pejsku, pejsánku, pojd' si se mnou hrát!“ Pejsek však dělá, že neslyší. Kočička svou prosbu ještě jednou zopakovala. Pejsek se otočí a povídá: „Kočičko, když jsem si s tebou chtěl hrát ve čtvrtek, odbyla si mě, neměla jsi na mě čas, byl jsem moc smutný. Alespoň vidíš, jaké to je.“ A pejsek odešel. Kočička se zatvářila velmi smutně. Druhý den se pejskovi omluvila a nikdy už takovou chybu neudělala.

Nedělej druhému to, co nechceš, aby druhý dělal tobě.

Michaela Sobolová, 8. B

Býk a tesařík

Tesařík se s býkem vsadil, kdo dřív vytvoří díru do stromu. Začal silný, bujný a rohatý býk. Býk se snažil a snažil. Ze všech sil tloukl do stromu. Celý zrudlý, rozzlobený a odhodlaný se rozběhl k poslední ráně. Vší silou vrazil do stromu, až mu rohy upadly. Do stromu se mu však díru vytvořit nepovedlo.

Na řadě byl tesařík. Našel si pěkné místečko ve stromu a začal hryzat. Hryzal a hryzal tak tiše, že ho nikdo z obyvatel lesa neslyšel. Najednou se strom kácí, padá a padá. „Bum, bác!“ Dopadl na zem. Býk nemůže uvěřit vlastním očím. „Jak se ti to povedlo?“

Tesařík odpověděl: „Je lepší dělat práci pomalu, ale pečlivě a poctivě, než-li rychle, zbrkle a s velkou námahou.“

Jan Svrbík, 8. B

Ilustrace: Adam Novák, 8. A

Tak nevím

V médiích se stále více hovoří o stupni vývoje lidstva, o jeho současné inteligenci, o jeho vyspělosti. Je však lidstvo skutečně vyspělé?

Tak nevím..... Já jsem přesvědčen, že v lidech je chyba, stejně tak jako počítače občas napadne nějaký ten „Trojský kůň“ a počítač je pak nutné „uzdravit“, tak i lidé byli zřejmě nakaženi nějakým zvláštním druhem viru. Virem zášti a lhostejnosti.

Od malička jsem v rámci výchovného působení rodičů slýchal: „Buď slušný! Chovej se slušně!“ A já se vážně snažím!

Před několika dny jsem se vracel z tréninku domů a nedaleko našeho domu jsem na zemi našel klíče od osobního automobilu. Zvedl jsem je, vzal domů a společně s maminkou jsem zašel na policii. Jako poctivý nálezce jsem chtěl klíče vrátit a zabránit tak jejich zneužití. K mému překvapení se mnou nebyl sepsán žádný protokol o nálezce, naopak jsem si připadal jako zločinec. Zřejmě jsme policistu vyrušili z odpočinku, a tak se nekonalo ani slovo „děkujeme“.

Tak nevím, ale příště si asi nejprve promyslím, zda se mám stát slušným nálezce v naivní víře, že svým jednáním mohu pomoci. V duchu moderní doby a aktuální lidské netečnosti se raději budu řídit heslem, „nevidím, neřeším, neslyším“. Tak nevím....

Martin Samek, 8. B

Lež má krátké nohy

Tomáš s Lukášem už se těšili na teplé dny. Čekali, až se ohřeje voda na Stříbrňáku, domluvili si totiž výlet s koupáním. Předpověď hlásila teplé a slunečné počasí až do středy. V úterý měli krátké vyučování, tak si řekli, že vyrazí na kolech k vodě. Každý si po škole měl doběhnout domů pro kolo, batoh se svačinou a ručníkem. Plán byl jednoduchý, ale...

Tereza znala Tomáše jen od vidění, bydleli na stejném sídlišti, ale do školy chodil každý jinam. Nejčastěji se potkávali v krámě. Stalo se to v pondělí před výletem. Tomáš vybíral jahody. Tereza spěchala pro pečivo a uklouzla u regálu s jahodami. Tomáš ji chytil. Tereza se jenom zmohla na: „Díky.“ U kasy se potkali znovu a to se zas Tomášovi rozsypaly drobné. Tomu už se společně zasmáli. Začali si povídat. Šli společně před obchod, Tereza, které se Tomáš líbil, navrhla, že půjdou po škole na zmrzku jako poděkování za záchranu.

Tomáše potěšilo, že ho Terka někam pozvala. Druhý den ve škole Lukáš plánoval výlet. Tomáš se styděl přiznat, že jde na zmrzku s holkou, a tak vymyslel rychle důvod, proč nemůže jet. První, co ho napadlo, bylo, že mu máma až dnes řekla, že s ní musí na velký nákup.

A tady se dostáváme k našemu „Lež má krátké nohy“. Tomáš po škole chvátal domů, aby se osprchoval, převlékl a byl včas na domluvné schůzce před obchodem, kde už Terka čekala. Vyrazili pěšky do města. Povíдали si a pochutnávali na zmrzce. Když se tam najednou na kole objevil Lukáš, který také dostal chuť na zmrzku. Uviděl Tomáše s holkou. Jako správný kamarád nic neřekl, zato druhý den cestou do školy si neodpustil vysmívání a popichování. Kámoši zůstali, ale Lukáš řekl: „Už to nedělej. Lež má krátké nohy.“

Teď chodí k vodě i na zmrzlinu ve třech. Terka má nejen kluka, ale i kamaráda.

Tady lež nic nepokazila, ale většinou tomu tak není.

Ilustrace: Anna Jarolímová, 8. A

Marek Simon, 9. A

Můj mobilní telefon

Na úvod bych řekl, že můj mobilní telefon se mnou musí být spokojený, protože ho využívám hojně, ani jednou mi nespádl, dokonce ho často čistím, ale hlavně je využíván k účelům, ke kterým byl stvořen.

První věcí, které si na mně bezesporu všimne, je mé neúnavné zalíbení v hraní her, pro které byl ostatně díky svému čtyřjádrovému procesoru, gigabajtové paměti a unikátní 3D grafice jednoduše předurčen. S hrami je ale také odhaleno, že má mysl nebude asi až tak primitivní, protože bezduché střelení nebo hopsání mě jen tak nenadchne.

Všimnout si také musí nemalého zájmu o mp3 a mp4 přehrávání. Filmy jsou další dílek skládačky, který mu hodně napoví. Zjistí například, že komediím se naprosto vyhýbám, o akční filmy občas zavádím, že fantasy málokdy vynechám stejně jako filmy historické. Naprosto neopominutelné jsou dokumenty z mých oblíbených historických období. Dalším a asi nejrozsáhlejším tématem je samozřejmě internet, který je pro mě v mobilním telefonu naprosto nepostradatelný. Odtud zjišťuji, že mám nějaké domácí úkoly, že mě velice zajímá celkové dění ve světě, převážně veškeré věci o Japonsku, a v poslední době také starověk. Myslí si o mně nejspíše, že starověk je vše, co mě baví, protože nemine den, kdy bych na něm nevyhledával nějaké události a informace o starověkém Římu a Řecku, o Perské říši, Makedonii či ptolemájovském Egyptě. Poslední téma je poněkud chudší - jsou jím sms zprávy, vše ale vynahrazuji e-maily, avšak ani z nich nevyčte nic, co by už nevěděl.

Abych vše shrnul, můj mobilní telefon o mně, až na pár drobností, ví naprosto všechno.

Lukáš Viceník, 9. C

Můj konec

Za svůj život jsem měla spoustu podob. Nejdříve jsem byla strom. Pokáceli mě, nařezali a pak ze mě takový starý pán udělal dřevěnou desku. Tu pak nalakoval a připojil ke mně železnou konstrukci. Byla jsem tak asi sedmdesát centimetrů nad zemí. Teď jsem lavice a to už je moje konečná podoba. Líbilo se mi to, jenže to nebylo jako dřív, když jsem byla strom. Z dílny, ve které mě zhotovili s dalšími lavicemi, mě odvezli ve velkém oranžovém nákladním autě s nápisem „Nábytek pro vás!“ kamsi před velkou budovu. Byla to škola.

V tu chvíli mi došlo, že život lavice, který se mi dosud celkem líbil, už nebude tak růžový. Dva svalnatí chlapíci nás jednu po druhé odnášeli do místností, ve kterých byla jen tabule, umyvadlo a pár skříní. Když mě nesli, trochu jsem se bála, ale uklidňovalo mě to, že ve třídě nebudu sama. Stálo nás tam celkem patnáct. Ocitly jsme se v té nejhorší třídě, kterou jsme mohly dostat. Druhý den ráno se otevřely dveře, ze kterých se dovnitř hrnul dav řvoucích devátáků. Na mě si jeden z nich hodil svůj těžký batoh a odešel kamsi dozadu. Najednou se znovu otevřely dveře, ze kterých vyšla starší kulhající šedivá paní. „Nejspíš jejich třídní,“ pomyslela jsem si. Všichni se usadili. Prvních patnáct minut jen znuděně zírali na tabuli, jenže potom se začalo něco dít. Kluk, který u mě seděl, najednou vytáhl z pusy žvýkačku a zespodu ji na mě přilepil. Bylo to nechutné! Ale to nebylo tak hrozné proti tomu, co se dělo mým kamarádkám.

Sotva jsem se otočila, viděla jsem, jak kluk sedící u jiné lavice drží v ruce kružítko a ryje do ní jakýsi obrazec. Další dívka kreslila srdce, v němž byly iniciály její tajné lásky. Skvělé! Takto tu dlouho nepřežijeme.

A taky, že ne. Po necelém půl roce nás všechny zdevastované lavice odvezli někam do skladiště. Tohle byl můj opravdový konec. Ale i tak jsem ráda, že jsem poznala, jací lidé mohou být.

Být v sedmém nebi

Co vlastně znamená být v sedmém nebi? Podle mě je to jenom obyčejné pojmenování stavu, ve kterém si člověk připadá nejšťastnější na světě. Tento stav dle mého názoru může zapříčinit několik faktorů. Může to být láska, dosažení vysokého postavení, bohatství..... Někdo může být v sedmém nebi, protože je bohatý na přátele nebo na zážitky.

Blažené lidi potkáváme denně kolem sebe a někdy si klademe otázky, co děláme špatně, že nemáme onu lásku, peníze nebo přátele jako oni. Přitom si to ani nemusíme uvědomit, ale v mnohých případech můžeme mít i daleko víc. Opak může být pravdou a člověk, který se nám zdá šťastný, je ve skutečnosti osamělý, zneužívaný, deprimovaný, ale před světem si hraje na hrdinu. Na druhou stranu můžeme potkat i lidi, kteří jsou v sedmém nebi, ale vůbec si to neuvědomují. Mezi nimi můžete být třeba i vy! Vždy si uvědomte, co chcete a co všechno máte, až poté sami zjistíte, že jste na tom lépe než někdo, komu jste dříve záviděli.

Spousta lidí se snaží dosáhnout sedmého nebe. Já se domnívám, že všem jde v zásadě o jednu a tu samou věc. Být naprosto spokojený a nemít žádné starosti. Někteří lidé se snaží tohoto stavu docílit různými „fauly“.

Ale není to ve skutečnosti tak, že člověk stavu sedmého nebe může dosáhnout jen v tom případě, že nebude myslet stále jen na sebe, ale bude se snažit pomoci jiným?

Zakončil bych to asi nejvýstižnějším citátem: „Jsi-li šťasten, učiníš šťastnými i ostatní, neboť šťastný může kolem sebe vidět jen šťastné.“

Matěj Urban, 9. C

Ilustrace: Tomáš Nožička, 8. A

Co si o mně myslí můj mobilní telefon

Co si o každém z nás myslí naše mobilní telefony? O tom můžeme přemýšlet donekonečna, ale nikdy to nezjistíme. Každý telefon může mít trochu jiný pohled na svět, i když se jim děje většinou to samé. Můj mobilní telefon si nejspíše myslí toto:

„Můj majitel Jakub je na mě občas hodný, ale občas i zlý. Jsem rád, že není jako většina dnešního obyvatelstva, která protelefonuje většinu dne, protože by mě nebavilo poslouchat neustálé hovory o ničem. V poslední době mě ale ignoruje a to mně vadí. Radši si sedne k počítači nebo k televizi a vůbec si mě nevšímá. Je také nepořádný, takže mě někam položí nebo odnese na místo, kde by mě v životě nehledal. A aby toho nebylo málo, mám většinou vypnutý zvuk, takže když mě prozváním jiným mobilem, nemůžu se mu ozvat. Často to potom skončí tak, že mě ten nepořádník najde úplně náhodou, když hledá něco jiného. Když jsem se k němu dostal, byl opatrný, stále na mě hrál hry a to nás oba bavilo. Pak se najednou jeho starost o mě někam ztratila, když jsem mu spadl na podlahu. Ze začátku mě litoval, ale nyní už mu přijde normální, že mám na displeji „jizvu“. Jednou jsem měl namále a mohl jsem se pozdravit s pneumatikou auta, ale on mě včas zachytil. Nyní už mě nosí v látkovém krytu. V zimě mám tento kryt rád, protože mě zahřívá a zároveň chrání, ale netěším se na léto, protože ten kryt mám zevnitř trochu zateplený. A proto tedy doufám, že dostanu krytové mobilní plavky, abych se v létě nepřehříval. Jenže u mě žádné přehřátí nejspíše nehrozí. Právě naopak, mohl bych každou chvíli nastydnout, protože jsem neustále vybitý, takže nemám žádnou energii.

I přes nějaké mínusy si myslím, že je na mě Jakub spíše hodný, a doporučil bych ho určitě všem mobilům, které hledají nebo čekají na hodného majitele.“

Jakub Vít, 9. C

Ilustrace: Adam Novák, 8. A

Představa

Jak by asi mělo probíhat první rande? No, určitě by se měl setkat chlapec s dívkou. Je jedno na jakém místě, ale podle mě je nejlepší park nebo město. V parku se mohou procházet, sedět na lavičce nebo uspořádat piknik. Je zde přeci tak krásná atmosféra, jako třeba zpěv ptáčků poletujících kolem nebo tichý šum motýlích křídel.

Ve městě je však atmosféra úplně jiná. Je tam ruch, mnoho lidí a také větší nebezpečí. I tady je hodně míst k navštívení, například muzea, kostely, různé věže, ale především cukrárny a kavárny. Ty podle mého názoru navštěvují lidé ze všeho nejvíce a nejraději.

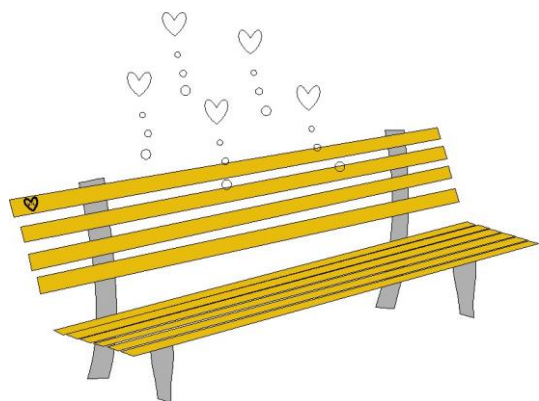
O čem by si měli povídat? Jelikož je to jejich první rande, tak by se měli zaměřit na rodinu, přátele, zájmy, jejich oblíbená místa a s tím spojené i zážitky z dovolených.

Do čeho by se měli obléknout? Určitě by si měli vzít něco pohodlného. Dívka chce většinou vypadat dokonale a hlavně sexy, takže nějaká sukně, tričko s výstřihem nebo tílko nesmí chybět. Slečny to ovšem někdy přeženou s líčením a mohou vypadat jako lehké holky a to se chlapci buď líbí, nebo ho to odradí. Dívka by měla vypadat přirozeně, a že je to nějaký extra den, zapomenout.

A chlapci? Ti si s oblékáním hlavu moc nedělají, rande nerande, hodí na sebe kraťasy a triko a mohou vyrazit.

Jak by mělo rande skončit? Ne každé rande se vyvede, že? Může se přihodit trapas nebo je zrovna nevhodná doba pro vtip a je konec. Ve většině případů všechno dopadne dobře a dva mladí milenci si domluví další schůzku.

Lucie Podrábská, 9. A

Chlupáč

Snad každý má rád pohádky. Jejich příběhy jsou poutavé a většinou mají dobrý konec. Často v nich svou roli hrají i nejrůznější strašidla. Jednou takovou postavou je i strašidlo Chlupáč. I když byl Chlupáč původně stvořen pro strach, jeho mírný pohled pokaždé prozradil, že je to ve skutečnosti hodný mužíček. A právě proto mě zaujal.

Chlupáč je oblečen do starých zašíváných hadříků, nemá boty, kalhoty sotva dosahují do půlky lýtek. Je štíhlý, hlavu má obrostlou dlouhými prořídlymi vlasy, tvář má ozdobenou šedivými vousy, které dosahují až k jeho břichu. Z chlupatého roští v obličeji vykukují dobrácké oči a obrovský kulatý nos. Šedivá barva vlasů i vousů, která na světle vypadá jako křehké stříbro, dodává postavě dojem vlídnosti a moudrosti. Nebylo tomu tak ale vždy.

Původně byl Chlupáč stvořen jako lesní strašidlo z rodu Kudibalů. Jeho úkolem bylo strašit zlé lidi, zejména ženy. Dobrácká povaha však se strašením nešla dohromady. Každé strašení Chlupáč oplakal a prosil lesní vílu, aby mu strašení odpustila.

Tajemným kouzlem, při jednom nočním setkání všech lesních strašidel, zbavila lesní víla Chlupáče břímě strašení. Od té doby žije Chlupáč na kraji lesa v malé mechové chaloupce a pomocí bylinek léčí nemocná zvířata. Denně se tak věnuje své nejmilejší zálibě, kterou je sběr bylinek a rozprávění s lesními bytostmi.

Chlupáče mají obyvatelé lesa velmi rádi a váží si jeho zkušených rad. Díky nim má kolem sebe velkou rodinu a necítí se nikdy sám. Na jeho tváři září úsměv a spokojenost, v jeho duši se rozprostírá klid a pohoda. Všechny tyto vlastnosti by se od něho spousta lidí reálného světa mohla učit.

Martin Samek, 8. B

Ilustrace: Daniel Grim, 8. A

Zajíc a jáma

Jednoho dne se zajíc Karel rozhodl, že si z ostatních zajíců v okolí vystřelí. Karel začal hloubit jámu a snažil se, aby ho nikdo neviděl. Jakmile přišel ze zaječí školy, hodil tašku do kouta a šel ke své jámě. Když byla jáma dlouhá a široká půl druhého metru a hluboká víc jak tři metry, rozhodl se Karel, že ji zakryje listím. Zakryl jámu a čekal. Po chvíli útrpného čekání se objevil zajíc David. Prošel přes jámu a nic. Karel si řekl: „Asi jsem tam dal moc listí.“ Odendal tedy trochu listí.

Za chvíli prošel i zajíc Milan a opět se nic nestalo. Karel zuřil. Skočil na jámu a propadl se. Dlouho volal o pomoc, až přiběhla skupinka jeho kamarádů a začali se mu smát.

A jaké z toho plyne ponaučení? Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Matěj Franta, 8. B

Cesta tužky

Ahoj, já jsem tužka, přesněji řečeno propisovací tužka. Vznikla jsem v zemi jménem Čína. Děštní pracovníci mě složili a naskládali do krabice k ostatním tužkám a dali nás do aut, která se rozjela všemi možnými směry. My jsme mířily na letiště, odkud nás transportovali do České republiky. Z letiště nás několika dodávkami dopravili do velikánského skladu, kde jsme přečkaly noc. Brzy ráno nás čekala dlouhá a stresující cesta, nic jsme neviděly, jelikož jsme byly uvězněné v temných krabicích, což je velice nepříjemné. Když konečně otevřeli krabici, viděly jsme, že jsme ve velikém obchodním domě, který hýřil všemi možnými barvami. Vyložili nás ze skladu, odkud nás přemístili do regálů s kancelářskými potřebami. Najednou jsme slyšely nějaké hlasy. Byli to lidé, kteří šli na nákup.

Ten den si mě odnesl moc milý pán, který se mnou píše dopisy, luští křížovky a podepisuje domácí úkoly. Jsem moc ráda, že jsem se stala tužkou a že jsem užitečná celému světu.

Marek Petr, 9. C

Vánoční stromek

Ráno, když jsem se probudil ze spánku, mě konečně zastihla radost. Okolo mne bylo bílo. Sníh! Měl jsem radost, ale ta netrvala dlouho. Spatřil jsem pána v zeleném, který měl v ruce sekeru a kácel mé kamarády.

Já jsem totiž strom. Takový malý smrček. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se ocitnu na korbě nákladního auta a budu mít pod sebou, nad sebou i vedle sebe kamarády. Proč a kam nás vezou? Už vím! Je zima, napadl sníh, blíží se Vánoce.... A ze mě je vánoční stromeček! Měl jsem pravdu. Nějací potetovaní chlapi nás vynesli z auta rovnou do oplocené ohrady. Opřeli nás o sebe a odešli. Pochopil jsem, že teď tu budeme čekat do té doby, než si nás někdo vybere a odnese k sobě domů. Naštěstí jsem tam dlouho nepobyl. Hned druhý den si mě odnesla sympatická blondýna.

Když otevřela dveře do domku, kde bydlela, ucítil jsem vůni cukroví. Uvnitř bylo příjemné teplo a ihned se k nám rozběhly dvě malé děti. Maminka mě postavila do obývacího pokoje k oknu. Líbil se mi krásný pohled do zasněžené zahrady, ve které stál sněhulák s formou od bábovky na hlavě. Děti mě hned začaly zdobit. Navěšely na mě různě blikající žárovičky, barevné figurky a nakonec mi daly zlatou hvězdu. Pak se pochválily, jak mě hezky ozdobily a začaly si okolo mne hrát. Večer je maminka s tatínkem zavolali k večeři a já zůstal sám ve tmě a s dárky pod sebou. Po chvíli jsem se lekl zvonění zvonečku a najednou se ke mně všichni nahrnuli. Bavilo mě pozorovat, jak má každý radostí rozšířené oči a úsměv na tváři.

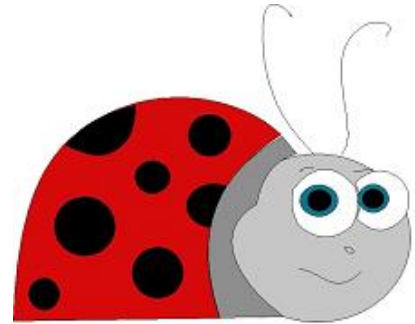
Teď je asi týden po Štědrém dni a já nevím, co se mnou bude. Stojím totiž u popelnic a čekám na popelářské auto.

O pyšné berušce

Byla jednou jedna beruška, která byla tuze pyšná. Nic nechtěla dělat, nad prací se ohrnovala. Všichni v lese ji museli obdivovat pro krásu a sedm teček na zádech. Nikdo ji neměl rád, protože nikomu nic dobrého neudělala.

Mraveneček ji jednou požádal o pomoc při stavbě mraveniště. „Jsi větší než já, víc toho uneseš a mraveniště bude rychleji postavené.“ Ale beruška jen odsekla: „Já jsem hezká, nemám zapotřebí pracovat. Máte ruce, tak si to zvládněte sami.“

Chudáci mravenečci to vše odřeli sami. Měli polámaná záda, nohy jim skoro nesloužily a jejich tváře byly špinavé jako uhlí. Pár dní po dokončení přiletěli ptáci, lovili něco k snědku. Mravenci se rychle schovali do mraveniště a vyčkávali. Jenom beruška zůstala venku sama a volala: „Pomozte mi! Pomozte mi!“ Ale nikdo jí nepomohl.

Andrea Hořínková, 8. B

Ilustrace: Tereza Hadži Nikolová, 8. A

Autobusová zastávka

Co asi může autobusová zastávka denně spatřit? Každý den kouká, jak lidé nastupují a vystupují z autobusů a trolejbusů. Sleduje projíždějící auta, nebo co se děje na druhé straně ulice. Ale skoro nikdo s ní nepromluví.

I když? Někdy kolem ní projde opilec, blázen či důchodce a při dlouhém čekání na autobus si krátí čas povídáním. Řekne jí mnoho různých věcí, protože ví, že to zastávka nikomu nepoví. Zastávka také poslouchá, jak si povídají mezi sebou kamarádi, spolužáci, ... A stále vidá nové a nové tváře, některé smutné, veselé, zamyšlené i našťvané. Myslí si své, ale nepromluví.

Jakmile se zamyslíme, zjistíme, že život autobusové zastávky není žádný med. Ale možná přijde chvíle, kdy autobusové zastávky nebudou jen stříšky, pod které se lidi schovají, když prší nebo když čekají na autobus. Možná! Kdo ví?

David Valenta, 8. B

Příběh ztracené hračky

Říká se „nejlepší přítel člověka je pes“, ale já to tak nemám. Ne, že bych neměla ráda pejsky, to vůbec ne, ale já mám nejlepšího přítele svého medvídka Míšu. Má kulatoučkou postavu, barvička jeho kožíšku je světle hnědá. Má dvě malá černá očka a karamelový čumáček. Okolo krku má uvázanou širokou rudou mašli. Je tu pro mě už dlouhých jedenáct let, hodně si toho se mnou vytrpěl a zažil. Myslím si, že kdyby mohl, tak by ode mne už dávno „utekl“. Občas ho hodím do pračky, což asi není zrovna příjemná koupel. Někdy ho zase přilehnu v posteli, když s ním každý večer usínám, nebo ho z postele úplně shodím, takže celou noc spí na zemi. Ráno hledám, kde je. Když se cítím sama, nebo mám špatnou náladu, obejmou ho tak, že by to živý člověk asi nepřežil. Když jsem šťastná, radostí si s ním pohazuji a mazlím se s ním. Také si s ním často povídám. Má to jednu velkou výhodu. Můžu mu říci vše a přitom mám jistotu, že to nikdy nikomu neřekne, což se o každém říci nedá. A to je jen desetinka věcí, co se mnou musí vytrpět.

Nastaly moje čtvrté narozeniny. Přesně si ten okamžik pamatuju. Otevírám ten největší dárek, který jsem si jako vždy nechávala až naposledy. Byla to větší krabice zabalená v růžovém balicím papíru s různě barevnými nafukovacími balonky. Když jsem tu krabici rozbalila, usmíval se na mě on. Úplně nový, velký, ještě nepomuchlovaný Míša s mašlí. Ptáte se: „Proč vlastně Míša?“. Já už vlastně ani nevím. Prostě jsem mu začala tou svou „hatmatilkou“ nějak říkat a vzniklo z toho tohle.

K čemu došlo o rok později? Rodiče se rozhodli vymalovat. Všechny hračky, nábytek, celý můj pokoj byl naskládán a odvezený v krabicích včetně médi. Přesně si už nepamatuji, jestli to trvalo dva nebo tři dny, tak dobrou paměť zase nemám. Začalo stěhování věcí nazpátek. Hrůza! Chyběla jedna krabice. Ta s Míšou. A tím to začalo. Ty krabice se nejspíše smíchaly s krabicemi na vyhození. Ano, tak mi to bylo vysvětleno. Moc dobře se pamatuji, jak jsem plakala. Představa, že méďa teď někde leží na skládce, byla hrozná. Také jsem byla hodně dlouho naštvaná. Vinu jsem dávala rodičům, o kterých jsem si myslela, že za to mohou. Tak se ztratil. Můj milovaný medvídek.

Čas utíkal, já zestárla. Na medvídka jsem dočista zapomněla. Jednoho deštivého, zamračeného dne jsem se rozhodla podívat do skříně na své staré výkresy a různé vzpomínky, které jsem měla uschované v krabici. Vytáhla jsem starou, zaprášenou a pokapanou krabici s velkým nápisem „Eliščiny výkresy..”. Otevřela jsem víko a vzala do ruky první obrázek. Sice už nevím, co na něm bylo, ale jak jsem do toho obrázku byla zahleděná, druhou rukou jsem naslepo sáhla do krabice a něco jsem ucítila. Bylo to něco známého. Nemohla jsem uvěřit, musela jsem se na vlastní oči přesvědčit. Ano, byl to on. Můj hnědý, kulaťoučký medvídek. Z očí mi vytryskly slzičky štěstí a v hlavě se mi honilo tolik vzpomínek. „Jak jsem mohla jen zapomenout?“

Nyní mi je patnáct let, sice už jsem dost velká, abych měla plyšáky, ale mně je jedno, co si myslíte. Já bych tohohle medvídka za nic nedala, je to moje dětství. Je to plyšový kamarád i dobrý polštářek na spaní. Tečka.

Eliška Kadeřávková, 9. B

Ilustrace: Eliška Kadeřávková, 9. B

Oslík a zajíc

Jednoho krásného dne se zajíc rozhodl, že uspořádá oslavu svých narozenin. Honem, honem. „Jak se mám obléknout? Koho mám pozvat?“ Zajíc začal psát na svém super rychlém počítači pozvánky. Nejdříve napsal myšce, pak zase hrabošovi a nakonec napsal i bobrovic rodince. Všichni byli potěšeni, rádi pozvání přijali. Narozeninová párty se vydařila.

O den později zajíc potkal svého nejlepšího kamaráda oslíka. Oslík mu říká: „Ty máš nějaké červené oči? Ty jsi byl na nějakém mejdanu a mě jsi ani nevzal s sebou.“ A oslík se našťavaně odbelhal. V duchu si říká: „Musím se mu za to nějak pomstít.“ Na zajícově ranní pěšince začal kopat jámu. V 8 hodin večer měl vyhloubenou velkou jámu, 7x větší než je on sám. „Ráno ji ještě musím posypat listím.“ Je na cestičce a už vidí, jak si to zajíc hopká přímo k němu. Rychle vklouzne do křoví, těší se na zajícův pád do jámy a svůj výbuch smíchu. Zajíc pospíchá, proběhne nastraženou lest a je ten tam. „Jak to, že se nepropadl?“ říká si oslík. Stoupne na nastraženou past, v tom mu kopýtka uklouznou po listech a spadne do jámy.

A jaké je ponaučení? Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

David Svrbík, 8. B

Ilustrace: Tereza Hadži Nikolová, 8. A

Zklamání

A je to tady, mé první rande. Jmenuje se Karolína, má modré oči a její kaštanové vlasy sahají skoro až na ten nejsladší zadeček, jaký jsem kdy viděl. Ale zpět k věci.

Na dnešek jsem ji pozval do kina na nějaký nový hororový film, protože jsem si řekl, že na horroru se ke mně bude tulit strachy a až ji příště pozvu na nějakou romantiku, bude se ke mně tisknout sama od sebe. Rodiče odjeli na chatu, a tak mám celý byt pro sebe. Umyl jsem se, vyčistil jsem si zuby a snad třikrát jsem v zrcadle překontroloval účes. Představení začíná v sedm, takže mám nejvyšší čas vyrazit.

Karolína na mě čekala před kinem. Když jsem ji uviděl, srdce mi začalo bušit až v krku. „Ahoj!“ zvolala. Zamávala na mě a usmála se. Opětoval jsem úsměv i pozdrav, ale radši jsem nemával, abych nemusel ukázat zpocené dlaně. Koupil jsem lístky a vešli jsme. Co se týče samotného filmu, není moc o čem mluvit, Karolína se ke mně vůbec netiskla, a chvílemi jsem měl dokonce pocit, že se bojím víc než ona.

Po skončení jsem se jí zeptal, jestli by zase někam nezašla. Usmála se na mě tím úsměvem, který běžně dívky používají jen ze žárlivosti. „Hele,“ řekla, „ty jsi strašně fajn kluk, ale nejsi můj typ, promiň.“ A bez dalších slov odešla.

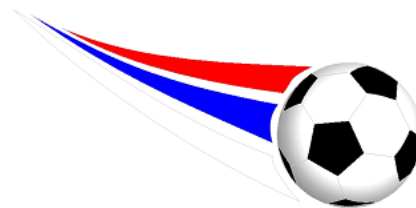
Takhle jsem si teda své první rande nepředstavoval. Ale co, asi nebyla pravá, snad to příště vyjde líp.

Jan Bouzek, 9. C

Ilustrace: Lukáš Drbohlav, 8. A

Boj o Londýn

Sportu zdar a fotbalu zvlášť. Přeji hezký podvečer všem fanouškům dobré kopané. Dnes budeme sledovat derby mezi Tottenhamem Hotspur a Chelsea FC.

Oba dnešní soupeři jsou už nažhavení, protože tento poslední zápas rozhodne o postupu do milionářské Champions League. Podle mého názoru bude mít navrch Chelsea, avšak domácí se budou chtít také ukázat. Nechme řeči, dámy a pánové, a pojďme sledovat tento duel. Obě mužstva už nastupují, domácí Tottenham je ve své typické kombinaci bílé barvy, hosté mají jako obvykle modré dresy. Hlavním sudím bude velice zkušený pan Hazard Webb, který odpískal ne jeden důležitý zápas.

„Písk!“ Zazněla píšťalka hlavního arbitra a zápas začal. Míče se ujali domácí. U míče je Dawson, přihrává na křídlo Balgovi, který svým typickým sprintem utíká svému strážci. Následně centruje a míč chytá velmi jistým zákrokem český brankář Petr Čech. Po výhozu se do kombinace pouštějí hráči Chelsey. Maty se z dálky snaží ohrozit Llorisovu bránu, ale asi si „nešteloval mířidla“, protože míč končí daleko od jeho svatyně. Pomalu nám končí první poločas a stav je stále bez branek. Počkejte! K míči se dostává rychlonohý Bale a nekompromisně zavěšuje k pravé tyči. „Písk!“ Rozhodčí končí první poločas. Dámy a pánové, je čas na malé občerstvení.

Uběhlo 15 minut a já se opět hlásím a jsem zvědav na druhý poločas. Běží nám 52. minuta, stav je stále 1:0 pro Spurs, ale zdá se mi, že tempo zápasu začíná pokulhávat. Možná je to způsobeno prudkým deštěm, který začal, ale s tím nic nenaděláme. Máme 83. minutu, Tottenham se snaží udržet míč a hrát na protiútoky, stav je stále 1:0. Začíná se projevovat frustrace hostů, John Terry právě obdržel žlutou kartu za nedovolený zákrok. Hlavní rozhodčí nastavuje 3 minuty, ale vypadá to, že na stavu zápasu se nic nezmění. Ano, je to tady! „Písk!“

Děkuji za sledování tohoto zápasu a u další kopané nashledanou.

Ilustrace: Daniel Grim, 8. A

Martin Zilvar, 9. C

Lev

Lev se jednoho krásného dne probudil a dostal ukrutný hlad. Nařídil lvicím, aby mu nějaké jídlo ulovily. „Mám chuť na pěknou šťavnatou antilopu.“ Lvice odběhly, ale ať dělaly, co dělaly, ulovit antilopu se jim nepodařilo. Vrátily se tedy s nepořízenou. Lev se naštvál. „Jste k ničemu, na co vás mám! Za půl dne ulovím nejméně dvacet antilop. Kliděte se mi z očí!“ Lvice se urazily a řekly: „Ukaž nám, jak se takové antilopy loví. Necháme se poučit.“ Lev souhlasil a vyrazil na lov.

Ale žádnou antilopu se mu ulovit nedařilo. Nevzdával se naděje a políčil past. Sám se schoval a vyčkával. Najednou se objevila antilopa, v klidu prošla přes nalíčenou past a nic. Když to lev uviděl, rychle se za ní rozeběhl, ale zapomněl na nastraženou past a chytil se do ní.

„Pomoc!“ Lvice slyšely volání a přiběhly. Když uviděly chyceného lva, začaly se mu smát. A tak lvice vyžrály nad namyšleným lvem, který se nad nimi povyšoval.

Adam Novák, 8. B

Namyšlená krysa

Žila jednou jedna krysa jménem Róza. Byla velice lakomá a namyšlená. Když měla narozeniny, rozhodla se udělat velkou narozeninovou párty a pozvat všechny obyvatele stoky. Myslela si, že jí každý donese nějaký pěkný dárek, takže bude mít samé krásné věci. Ale mýlila se. Dostala pomačkanou plechovku, okousané jablko, rozbitou botu a mnoho dalších nepotřebných věcí, které už měla.

Róza se naštvála. „Co mi to nosíte za hnusné věci, copak nikdo z vás neví, že potřebuji něco krásného!“ Ale nikdo nechtěl už Rózu poslouchat a všichni naštvane odešli a nikdo už s ní nepromluvil.

A jaké je ponaučení? Darovanému koni na zuby nehleď.

Štěpán Havrillai, 8. B

První rande

Už od malička si dívky své první rande představují naprosto perfektně. Představují si báječného kluka, vhodně vybrané místo, to jak budou krásně vypadat a především se těší na ten moment, kdy si budou připadat důležité a výjimečně. Postupem času se naše nároky snižují a pomalu nám postačí pouhá přítomnost dotyčného chlapce.

Řeknu vám teď ten svůj příběh, tedy své první oficiální rande. Začala jsem se o kluky zajímat kolem svého třináctého roku jako většina mých kamarádek. Skoro všechny už své první rande prožily a nadále nám ostatním vyprávěly, jaké to bylo, co se povedlo nebo pokazilo. Pár z nich bylo zklamaných, pár spokojených, ale ani jedna z nich nebyla stoprocentně nadšená. V tu chvíli jsem si řekla, že mé rande musí být takové, jak jsem si ho vysnila už jako malá holka.

V sedmé třídě se mi nesmírně líbil jeden o rok starší chlapec, který mě ani pomalu neznal. Plynul měsíc za měsícem, ale nic se nezměnilo. Trápila jsem se s tím spoustu dní i večerů do doby, než jsem se rozhodla, že ho oslovím sama jako první. Řekla jsem si: „Co se může stát? On mi za to hlavu přeci neutrhne.“

Ten slavný den jsem se krásně ustrojila a učesala, aby se mě hned nelekl. Když jsem za ním s bušícím srdcem přišla a oslovila ho, měla jsem takový svůj úzkostlivý pocit, jakoby se zastavil čas a měl se zřítit celý svět. Než jsem stačila doříct druhou, tu důležitější větu, zastavil mě a řekl mi, že ví, proč tu jsem, a že se mě na to samé chtěl zeptat už dlouho, ale bál se. Na mé tváři se vykouznil ohromný radostný úsměv, a když jsme odcházeli spolu ven, chtělo se mi skákat radostí. Prošli jsme celé město, smáli jsme se spolu, řešili všechno možné a po celém dni s obrovskou bolestí nohou jsem dostala svou první pusu.

Uznávám, není to nic velkolepého a ani dokonalého, jak jsem říkala, ale já jsem byla nadmíru spokojena.

Další den ve škole byla okolo mne skupinka spolužaček, které dychtily po mých zážitcích a všech detailech. Nic jsem jim ale neřekla a nechala si to pouze ve své paměti.

Patricie Laxarová, 9. A

Darovanému koni na zuby nekoukej

28. srpen, den mých narozenin. Jako každá dvanáctiletá dívka jsem se na své narozeniny velice těšila. Letos jsem si moc přála nové lyže, jenže moji rodiče říkají, že ty staré jsou ještě dobré. Nerada jsem se školou jezdila na tzv. lyžáky, protože jsem se za své staré, šedivé, ojeté lyže styděla.

Babička mi už od června říká, že má pro mě dárek, který jsem určitě vždycky chtěla. A proto jsem byla zvědavá, jestli mi mé vysněné lyže koupila. Je to tady! Jsou čtyři hodiny odpoledne a u nás doma slyším první zvonek. Byla to teta s mými dvěma dvouletými sestřenicemi. Byla jsem ráda, že je po dlouhé době zase vidím. O chvíli později přišla i babička. Všichni jsme se usadili na pohovku v obývacím pokoji, pronesli slavnostní přípitek a pochutnávali si na chlebičkách. Nakonec přišel na řadu i dort. A je to tady! Začínají se rozdávat dárky. Od tety jsem dostala šperkovnici. „Jsi už velká holka, Jůlínko moje, a proto by se ti to mohlo hodit.“ Byla jsem nadšená. Cítila jsem se jako opravdu velká slečna. Na řadu přišel dárek od rodičů, bylo to různé oblečení a věci do školy. Konečně! Byla jsem napjatá jako struna. Babička ke mně přistoupila a podala mi dárek. Už na první pohled jsem viděla, že lyže to nebudou. Ach jo! I přes to jsem se s chutí pustila do rozbalování. Chvíli jsem koukala s otevřenou pusou. V ruce jsem držela pletený svetr. Věděla jsem, že s tím babička měla spoustu práce, a tak jsem s úsměvem poděkovala.

Od té doby jsem ho na sobě měla jen jednou. Ale nevadí, babičku mám pořád stejně ráda.

Gabriela Divišková, 9. C

Ilustrace: Tereza Hadži Nikolová, 8. A

Pepe

Takový normální cirkus, cirkus Žaka Valérda, jezdí si od města k městu a předvádí svá představení. Hadí ženy, silní muži, fousaté dámy, a dokonce i krotitelé lvů jsou tu k vidění. Ale od jisté doby jim chyběl klaun Pepe, který se záhadně ztratil.

Povím vám jeho příběh. Jednoho dne majitel a zároveň principál cirkusu Žak Valérd otvíral dopisy, které mu přišly poštou. Prohrabávaje se složenkami objevil bílý dopis, který měl uprostřed červenou tečku a nad ní dvě vlnovky, připomínající obočí. Se zájmem otevřel dopis nožem a z obsahu ho rázem zamrazilo. Stálo tam: „Váš klaun Pepe byl unesen, a pokud ho chcete ještě někdy vidět, sežeňte 45 milionu korun a doneste je do blízkého lesíka pod vykotlaný pařez vedle posedu.“ Principál zdrceně vzdechl: „No jo, ale kde mám vzít tolik peněz?“ Zatímco si lámal hlavu, kde sehnat peníze, zazvonil telefon a v něm se ozval hlas muže: „Městský útulek, našli jsme pět vašich dalmatinů.“ „Ano, teď je to jasné, Pepe venčil psy, když ho unesli!“ říkal si Žak.

Smutnou událost šel oznámit ostatním, všichni měli klauna rádi, protože nezkazil žádnou legraci. Najednou se to odehrálo tak rychle, všichni se sebrali a šli hledat Pepeho do lesíka. „To je Pepeho nos!“ zvolala Rousie, fousatá dáma. O kus dál našli hluboké čáry, které je dovedly až k rozhledně. Potichu a opatrně vylezli po schodech nahoru a rychle otevřeli dveře. „Pepe!“ vydechl silný muž. V ten moment zaregistroval jakýsi pohyb v koutě. Skočil tam a pod krkem držel majitele cirkusu Alhambra. „Proč?“ ptali se jeden přes druhého. „Díky Pepemu máte větší úspěch a více vyděláváte, my se sotva uživíme.“

Lidem z cirkusu bylo majitele líto, a proto nic policii nenahlásili a majitel musel za trest celý měsíc uklízet stáje v cirkuse Žaka. Po vypršení trestu cirkus Alhambra odcestoval na jih a nakonec se mu dařilo také dobře.

Jsem žákovská knížka

Ahoj! Jsem neživá věc a říkají mi různě. Učitelé mě titulují žákovská knížka, žáci většinou „nejhorší knížka na světě“ nebo prostě „žákajda“. U některých jsem obalená, čistá, pěknoučká, ale najdou se i tací, kteří do mě čmárají, strhávají ze mě obal, takže jsem špinavá, pomačkaná. Hrůza!

K čemu sloužím? Píšou se do mě známky, nejraději mám samé jedničky, ale právě u mého majitele tomu tak není. Představte si, že tam občas má i nějakou poznámku. Někteří žáci mě schválně nechávají ve třídě nebo ve „smradlavé“ skříňce, kde jsem sama a bojím se. Někdy mě i ztratí a pak si pořídí novou, ale ta jim dlouho nevydrží. Víte, co je nejhorší? Že se najdou rodiče, kteří mnou mlátí své neposlušné a zlobivé děti.

Jsem nejčastěji popsaná modrou, černou nebo červenou barvou. Jsem něco jako doklad, každý by mě měl mít u sebe po celou dobu vyučování. Na konci roku si se mnou může majitel dělat, co chce. Je to jen na něm!

Lubomír Černohorský, 8. B

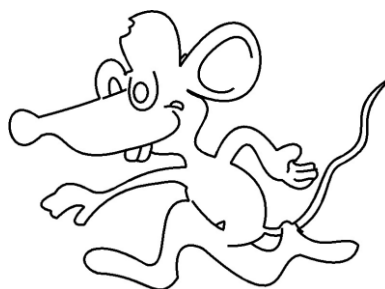
O kocourovi a myšce

V jednom domě žili kocour s myší. Myš neustále provokovala kocoura a zkoušela, co kocour vydrží. Dělala mu samé naschvály, schovávala věci a sváděla na něho všechno možné, co provedla. Kocoura to sice štvalo, ale před myší hrál, že mu to vůbec nevádí. Pořád doufal, že se myš zlepší, ale nestalo se tak. Až jednoho dne kocourovi došla trpělivost a myš sežral.

Z toho vyplývá, že si nikdy nemáme dovolovat na starší a silnější.

Lucie Řadová, 8. B

Ilustrace: Kryštof Šindlar, 8. A

Chlubí se cizím peřím

Dříve žila jedna pávice, jmenovala se Magda, která nejen že byla velice krásná a milá, byla také chytrá a pracovitá. Její sestra Uršula byla sice hezká, ale jinak za moc nestála.

O Magdě se doslechl nejkrásnější páv v širokém okolí. Poslal jí tedy dopis, ve kterém ji pozval do kavárny na žízalový koktejl, přidal své foto a požádal ji, aby mu také poslala svoji fotku. Magda z toho byla celá bez sebe a strašně se těšila. Pávovi poslala svoji fotku a přemýšlela, jaký asi bude. Všechno to ale uviděla Uršula, která byla plná nenávisti. Páva chtěla pro sebe. Jak to jenom udělá? Vtom ji něco napadlo.

Když se Magda před schůzkou sprchovala, nenápadně jí Uršula ukradla odložené peří. Vzala si ho na sebe a rychle šla do kavárny. Tam už na ni nedočkavě čekal páv. Uršula se náramně bavila, ale pávovi něco připadalo velice divné. „Vždyť tohle přece nemůže být Magda?“ pomyslel si. „Má sice stejné peří, ale Magda je prý chytrá a milá a tato dáma není ani jedno.“ Mezitím doma Magda hledala své peří. Nakonec našla aspoň staré po babičce a vyrazila ke kavárně. Když vešla, uviděla Uršulu ve svém peří u stolku s pávem. Jakmile se na ni páv podíval, ihned mu došlo, že konečně vidí tu pravou Magdu. Sice s trochu opelichaným peřím, ale je to určitě ona. Když spatřila Magdu i Uršulu, strachem ze sebe strhla peří a utíkala pryč.

Ostatní pávi si na Uršulu pak ukazovali a posmívali se jí, že se chlubí cizím peřím.

Klára Coufalová, 9. C

Ilustrace: Jana Havrdová, 8. A

O vlkovi a srnce

Žil jednou jeden vlk. Byl to král lesa. Všichni ho museli poslouchat a plnit každé jeho přání. Jeho nejvěrnější služebníci byla srnka. Hrozně se ho bála, protože vlk jí pokaždé vynadal a vyhrožoval, že ji sežere. Nikdy se mu nezavděčila, stále se mu něco nelíbilo.

„Pane, všechno je hotové, jak jste si přál,“ řekla srnka. „Co to povídáš, všechno není, jak bych si přál! Večeři jsi přinesla studenou, čaj neoslazený, postel není dokonale ustlaná.“ „Pane, všechno jsem udělala jako vždycky.“ „Chceš mi snad odmlouvat? Jestli se to bude opakovat, sežeru tě!“

Srnka běžela celá ubrečená do svého pokoje, celou noc proplakala, i když věděla, že víc už dělat nemůže.

A jaké je ponaučení? Kdo chce psa bít, vždy si hůl najde.

Adéla Krejčíková, 8. B

Ilustrace: Lukáš Drbohlav, 8. A

Jaký bych chtěl být

Co říci na úvod? Nejsem sám dokonalý a nesluší se, abych komentoval druhé, nebo je nějakým způsobem soudil. Nejdříve je dobré se zamyslet sám nad sebou a jak se v lidové řeči praví: „Zameť si před vlastním prahem.“

Jaký bych chtěl být? To je otázka, která je pro mě velice těžká. Někteří lidé mě berou takového, jaký jsem. Můj problém je, že stále vysedávám u počítače, místo abych věnoval více času učení nebo jiným aktivitám. Ale i přesto se snažím doma pomáhat, uklízím, vynáším koš,....

Chtěl bych být více společenský, lepší ve florbale i ve škole. Takže! Byl bych rád dokonalý! Ačkoliv si to mnoho jedinců myslí, nikdo na světě nemůže být dokonalý. Každý má své chyby a nedostatky. A těch se vyvarovat nelze. Dokonalost mě asi tudíž mine.

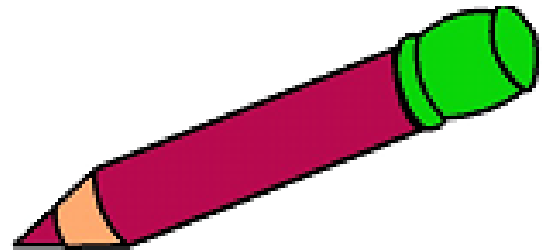
Má mě ráda rodina a to mi k dokonalému štěstí stačí. Těším se na den, kdy vybojuji velké vítězství pro svůj tým, ale hlavně pro svého tátu. Ale nyní je mým cílem číslo jedna dostat se na střední školu.

Filip Havelka, 8. B

Obyčejná tužka

Ahoj, jsem tužka a říkají mi obyčejná. Narodila jsem se v menší továrně uprostřed města jménem New York. Můj otec se jmenoval Evžen Pracovitý stejně jako jeho firma. Nechácala jsem proč, ale po pár dnech mě a mé kamarády odvezli do malého obchůdku na kraji města, kde nás položili do poličky a odešli. Od té doby jsem tatínka nikdy neviděla a ztrácela jsem veškeré naděje, že bych ještě někdy mohla být šťastná u někoho, kdo mě bude mít opravdu rád.

Jednoho dne zavítala do obchodu holčička s dlouhými blond vlasy, protože si potřebovala koupit tužku, se kterou se jí bude dobře kreslit. Nepřála jsem si nic jiného, než aby si vybrala mě. A opravdu.

Položila mě do nákupního košíku a poté mě podala paní prodavačce na pult, která mě pošimrala červeným světýlkem a uložila do igelitového pytlíku. Cestou jsem usnula a probudila se až na psacím stole v hezkém pokojíku, kde teď budu nejspíš bydlet. Večer mě Nikolka uložila do penálu a ráno mě čekala první cesta do školy. Byla jsem nervózní, ale zároveň jsem se velice těšila. Po čtvrté hodině měly děti výtvarnou výchovu. Konečně přišel můj čas! Nakreslila jsem, myslím si, hezkou princeznu s dlouhými šaty a závojem. Při hodnocení byla Nikolka pochválena a dostala velkou jedničku. Jsem na nás pyšná, že spolu dokážeme takhle pracovat. Baví mě každý školní den, protože vždy vytvoříme hezký obrázek.

Tohle je příběh obyčejné tužky od začátku až dodnes. Zde vidíte, že i tužka může žít spokojený život, když se dostane do dobrých rukou.

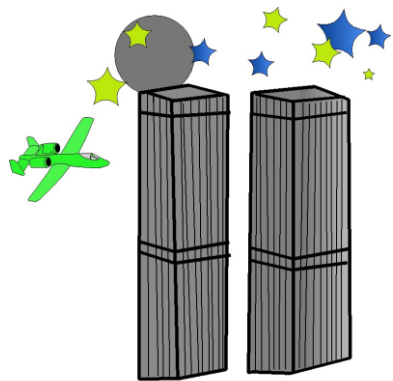
Nikola Šperková, 9. A

Ilustrace: Anna Jarolímová, 8. A

Nečekaná zpráva

Je krásné letní odpoledne a já přicházím domů. Sundávám boty, čepici a lehkou bundu. Dávám vařit vodu na kafe. Při čekání zapínám televizi, jen abych přerušil to ticho. V televizi zase nic. Všude nudné seriály o ničem, zprávy, které nikoho nezajímají, a americké sci-fi filmy. Nezaújatě přepínám na zpravodajský kanál v domnění, že se dozvím nejnovější drby o celebritách, o kterých jsem nikdy neslyšel. „Cvak.“ Vstávám, abych si nalil svůj hrnek kávy. Sleduji malé obláčky páry, které se valí z hrnku. Když v tom to uslyším. „Na naše město směřuje unesené letadlo,“ zní z televize. Usedám na gauč. V tu dobu jsem si stále myslel, že jde o nějaký špatný žert.

Rána. Celá země se zachvěla. I přes varování, abychom nevycházeli z domu, vybíhám na ulici. Tragédie. Všude mračna prachu a opuštěná auta, která zde nechali lidé, když utíkali pryč. Poprvé to uvidím. Tower Building, nejvyšší budova města, je přesně v půli rozřat obrovskou průrvou, která se táhne po celé šířce budovy. Kolem mě projíždí jedno hasičské auto za druhým. Nasedám na korbu jednoho z nich a jedu směrem k místu neštěstí. Přijíždíme až k mohutné budově. Bez kyslíkové masky je téměř k nedýchání. Pomáhám vytáhnout z trosk několik lidí, ale takřka ihned ke mně přichází jeden z vrchních hasičů. Přes neskutečný hluk jsem nerozuměl jedinému slovu. Podle gestikulace jsem však pochopil, že mám rychle vypadnout. I když nerad, uposlechl jsem. Nasedl jsem do jednoho z opuštěných aut, kterých tam byla spousta. Odjíždím s plynem na podlaže. Sotva po sto ujetých metrech jsem ve zpětném zrcátku zahlédl zakymácení celé budovy. Po několika vteřinách se stavba začala sesouvat k zemi.

Ten den mě nenapadla jiná možnost než jet k mým dobrým přátelům, kteří bydlí nějakých dvacet kilometrů za městem. Druhý den jsem se dozvěděl, že při snaze zachránit co nejvíce lidí zemřelo 343 hasičů a stovky dalších lidí. Mohl jsem být jeden z nich.

Naděje umírá poslední

Anička je dnes teprve dvanáctiletá holčička postižená neznámou nemocí.

První příznaky její choroby se už projevily v pěti letech, když špatně ovládala nožičky, a proto se pohybovala pouze na kolečkovém křesle. Bylo to pro ni utrpení, všechny děti skákaly a běhaly na hřišti a ona jenom kolem nich projela na tom svém kolečkovém křesle. Chvillemi neovládala ani ruce, které potřebovala nejvíce, avšak její rodiče věřili, že se z toho dostane. Největší část svého života strávila v nemocnici, kde jí nebylo nejlépe, protože nikdy nevěděla, co s ní bude.

27. května, v jejich 8 letech, nastoupila do nemocnice, ve které zůstala až do svých 10 let, kvůli ochrnutí celého těla. Ležela jenom na lehátku s otevřenýma očima, které se nejspíše dívaly na obrazovku televizoru. Maminka a tatínek seděli vedle její postele a zkoušeli k ní promlouvat, doufali, že je vnímá, slyší a naslouchá jim. Vyprávěli jí různé zážitky, pohádky, příběhy. Jenže holčička nereagovala, maminka jen se slzami v očích hleděla na dívku, ale nepřestávala věřit, že bude vše dobré, nebo alespoň lepší.

Nejhorší rána, kterou rodiče Aničky dostali, byla ta, když Anička zkolabovala. Jejich nejhorší dny v očekávání, zda přežije. Počítali každou minutu, Anička byla bojovnice a svůj zápas vyhrála, rodiče byli štěstím bez sebe.

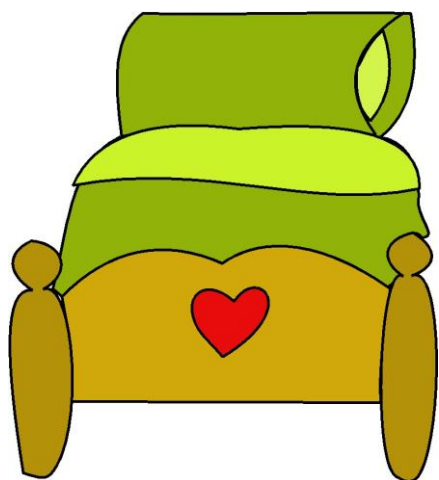
Rodiče obcházeli s Aničkou různé specialisty, aby se už konečně dozvěděli, jak to vlastně s Aničkou je a jakou léčbu mají nasadit. Jenže nikdo si s Aničkou po dlouhá léta nevěděl rady, až náhodou nechali vyšetřit vzorek krve na vzácná autoimunní onemocnění a konečně přišli na to, co jí vlastně je. Nasadili účinnou léčbu a Anička se již s malými obtížemi mohla radovat ze života.

Adéla Silbernáglová, 9. C

Pohodlná postel

Ahoj, já jsem postel a chtěla bych vám s dovolením vyprávět svůj příběh o mé existenci. Začalo to v mém rodišti, kde jsem byla vyrobena a postupem času jsem tam i vyrůstala. Bylo to v malém, útulném truhlářství ve vesničce Věčná, kde obyvatelé pracovali tak těžce a poctivě, že se tím i proslavili. Můj takzvaný otec mě vyráběl na zakázku pro jednoho malého chlapce, který měl velké problémy se spaním, a proto jeho starostliví rodiče doufali, že má pohodlnost mu usnadní a zlepší jeho mizerný spánek.

Když jsem byla začátkem zimy dokončena a připravena pro svůj úkol, přivezli mě do malého bytečku 2 + KK. Přesněji do modře vytapetovaného pokojíčku s obrázky motorek a aut na dřevěných skříních. Malému chlapci bylo řečeno, že jsem vyrobena jen a jen pro něho a že jsem částečně i jeho předvánoční dárek. Jakmile mě Davídek uviděl, rozzářila se jeho modrá očička a na tváři se mu objevil ten známý dětský, nejupřímnější úsměv, který například vidíme u dětí, když padá první sníh. Byla jsem odzkoušena hned první

noc, potom co mě maminka povlékla do povlečení s pohádkovými postavičkami z filmu Shrek, se do mě Davídek zachumlal a šel velice brzy spát. V noci se probudil pouze jednou a to z toho důvodu, že si myslel, že jsem jen jeho sen, který nikdy nedostal. Naštěstí to pravda nebyla. Ráno ho něžně budila maminka a její první otázka byla: „Jak ses dnes vospinkal, zlato?“ Dáda se jen pousmál a řekl: „Svou postýlku už nikdy za nic nevyměním.“

Tak a to je tedy celý můj příběh od počátku až do samého konce.

Patricie Laxarová, 9. A

Ilustrace: Veronika Šedivková, 8. A

Člověk – to zní hrdě

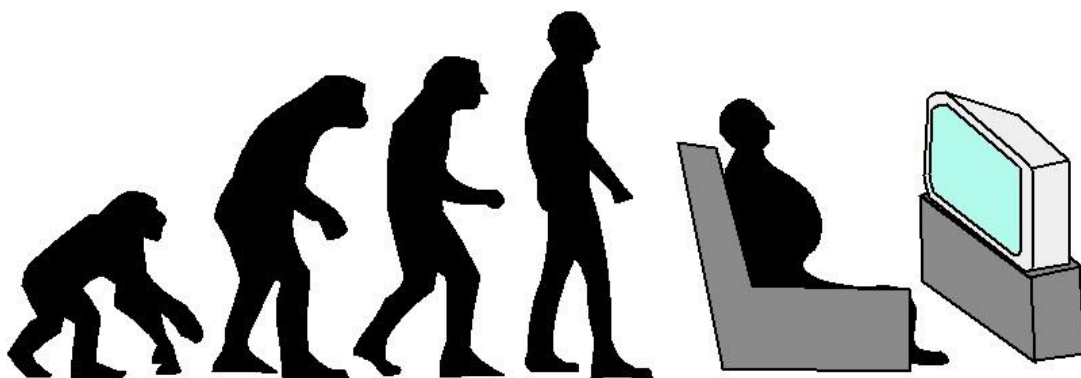
Člověk – to zní hrdě. Je tomu ale opravdu tak? No, vlastně ano. A z jakého důvodu? Prostého. Ono jde v podstatě o to, jak to komu zní. A komu to vlastně může znít? Zvířatům? Ne. Takže pouze lidem. A kdo by o svém druhu neřekl, že je hrdý? Když se nad tím tak zamyslíme, jsme tím hrdým druhem skutečně? Jak jsme vlastně vznikli?

Nepochybně stejně jako ostatní zvířata. Vždyť jsme také z opic. Zřejmě nějaká vyšší síla chtěla, abychom vyspěli až na tuto úroveň. Jaká a proč? To si netroufám hádat. Myslím, že člověk už se dostal příliš daleko a obávám se, že by postupem času mohlo dojít až k zániku. Čeho? Nejspíš lidí. Tím pádem ale i zvířat a ostatních organismů žijících na Zemi, poněvadž jsou na lidských činech, dá se říci, závislé. Když se nad tím tak zamyslím, je možné, že někdo plánoval již od vzniku života na Zemi jeho zánik. To teď ale není podstatné.

Člověk je tedy vyspělejší, to ano. Ale dělá to z něho nadřazeného? Možná. A dělá to z něho hrdého? Snad ano. Proč tedy něco nedělají, když mohou? Ano, oni vlastně dělají, ale v podstatě špatně. Člověk toho již vynalezl mnoho, ale není to všechno zbytečné? Co tím chce vlastně získat? Zřejmě ho pohání zvědavost. Pravda, také touha po bezstarostném životě. Uznejme, nejsou to zrovna ušlechtilé cíle. To by ještě takovým problémem nebylo. Ale fakt, že ke svým záměrům často využívá ostatních, slabších druhů, už problematické je.

Je tedy člověk hrdým? Kdyby byl schopen využít svých schopností a znalostí k tomu, aby na Zemi nikdo nestrádal, zřejmě ano. Zatím si to ale o sobě může pouze myslet.

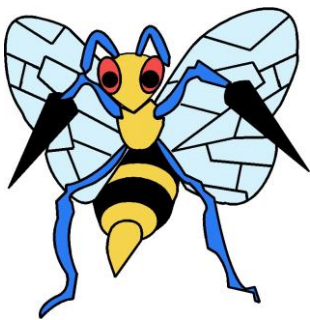
Bára Viceníková, 9. C

Mlsný jazýček

Mlsný medvěd uviděl prázdný úl s medem uvnitř. Povídá: „To si ale dám a nic nenechám!“ Strčil hlavu do úlu a naplnil si pusku medem. Co se ale nestalo. Úl byl malý a medvědovi se hlava zasekla v díře. Medvěd nevěděl, co má dělat, a med tak voněl. Letěla okolo včelka a praví: „Chceš poradit?“ „Ano, prosím!“

Včelka vyhrkla: „Kdybys nebyl takový nenasyta a vzal sis jen trošku medu, nemusel jsi takhle dopadnout. Nyní musíš počkat, až splaskneš.“

Ponaučení: Kdo chce mít víc, nemívá nic.

Tereza Růžičková, 8. B

Ilustrace: Daniel Stanislav, 9. A

Bajka o líném vepři

Žil byl jednou jeden vepř. Bydlel u hodného zajíce. Zajíc se o něho staral, pečoval o něho, ale vepř nikdy nepoděkoval, neřekl milé slůvko. Jednou zajíci došla trpělivost a řekl: „Vepři, každý den se o tebe starám, ty si ještě nehnul prstem. Jestli to tak půjde dál, odejdu a ty tu zůstaneš na všechno sám.“ „Jen si jdi, já tě nepotřebuju, vystačím si sám.“ Zajíc se urazil a vepře opustil.

Pašík se jen válel, opět nic nedělal, dojídal poslední zbytky, co doma našel. Po čase to ve vepři hrklo, uvědomil si, že je úplně sám. V domečku byl neuvěřitelný nepořádek a smrad. Vepř seděl v křesle, díval se na obraz a říkal si: „Zajíc se určitě vrátí, měl silná slova, ale určitě se vrátí.“ Obraz jen visel a nic neříkal. Vepři došlo, že tak už nemůže dál žít. Pustil se do úklidu, začal vařit, prát atd. Stále věřil, že se zajíc jednoho dne vrátí, ale zajíc se už nikdy nevrátil. Vepř zůstal sám a sám.

Karolína Volejníková, 8. B

Mluví stříbro, mlčí zlato

Jednou, už je to dávno, žila stará babička, která se jmenovala Darina Rohlíková. Byla to babička hodná, leč „trochu“ upovídaná. Bydlela sama na kraji města a skoro každý den seděla na verandě ve svém houpacím křesle, louskala buráky a povídala si se svými třemi kočičkami. Kdokoli prošel či projel kolem, vlídně ho zastavila a pozvala dál na kus řeči. Místní už věděli, že nabídku nemají v žádném případě přijímat, neboť babička mluvila strašně dlouho a nudně. Nikdo jí nedokázal říct dost, a proto se jejímu baráčku lidé vyhýbali velkým obloukem.

Jejího štěbetání měli dost už i v pekle, a proto pro ni poslali čerta, který ale byl mladý a nezkušený. Když se objevil před babkou, ta se ho ani nelekla, nýbrž se s ním dala okamžitě do řeči. Po třech hodinách čerta tak příšerně rozbolela hlava, že vzal nohy na ramena, ale mezitím ještě přičaroval babce tajemný dar. Když babka mluví, sypou se jí stříbrné dukáty. Jakmile mlčí, objevovaly se jí v kapse zlaté mince.

Od té doby se lidé nebojí chodit kolem, neboť babka lakotí a snaží se nasbírat co nejvíce zlatých mincí.

Radek Schejbal, 9. C

Ilustrace: Veronika Šedivková, 8. A

ČERNOHORSKÝ Lubomír, 8. B
FRANTA Matěj, 8. B
HAVELKA Filip, 8. B
HAVRILLAI Štěpán, 8. B
HOŘÍNKOVÁ Andrea, 8. B
KREJČÍKOVÁ Adéla, 8. B
NOVÁK Adam, 8. B
RŮŽIČKOVÁ Tereza, 8. B
ŘADOVÁ Lucie, 8. B
SAMEK Martin, 8. B
SOBOLOVÁ Michaela, 8. B
SVRBÍK David, 8. B
SVRBÍK Jan, 8. B
VALENTA David, 8. B
VOLEJNÍKOVÁ Karolína, 8. B
LAXAROVÁ Patricie, 9. A
PODRÁBSKÁ Lucie, 9. A
SIMON Marek, 9. A
STANISLAV Daniel, 9. A
ŠPERKOVÁ Nikola, 9. A
KADEŘÁVKOVÁ Eliška, 9. B
COUFALOVÁ Klára, 9. C
BOUZEK Jan, 9. C
DIVIŠKOVÁ Gabriela, 9. C
HOVORKA Čeněk, 9. C
PETR Marek, 9. C
ŘÍHA Vojtěch, 9. C
SILBERNÁGLOVÁ Adéla, 9. C
SCHEJBAL Radek, 9. C
SÝKORA Matěj, 9. C
TOMEŠ Daniel, 9. C
URBAN Matěj, 9. C
VICENÍK Lukáš, 9. C
VICENÍKOVÁ Bára, 9. C
VÍT Jakub, 9. C
ZILVAR Martin, 9. C

Ilustrace

DRBOHLAV Lukáš, 8. A
GRIM Daniel, 8. A
HADŽI NIKOLOVÁ Tereza, 8. A
HAVRDOVÁ Jana, 8. A
JAKLOVÁ Bára, 8. A
JAROLÍMOVÁ Anna, 8. A
NOVÁK Adam, 8. A
NOŽIČKA Tomáš, 8. A
ŠEDIVKOVÁ Veronika, 8. A
ŠINDLAR Kryštof, 8. A
TESAŘ Miloš, 9. A
Mgr. PETR Pavel

ERBEN David, 9. C – textový editor

Mgr. Iva MYŠKOVÁ